

Publicerad 2006-11-20 15:06 av Ponkie

Ibland blir det bara så svårt att andas.

Begravd

Jag skriker, det är så mycket desperation i rösten så att det skär...

Hur hamnade jag där jag är nu ?

Varför går det inte att minnas min väg hit?

-Inget svar.

Det är mörkt här.

Är det inte mörkret jag alltid älskat så mycket ?

Jag vet inte om mina ögon är stängda eller öppna, det är bara mörker överallt..

Jag klöser med fingrarna mot väggen, jag sparkar och svär.

Skriker ett menngslöst skrik i hopp om lite hjälp.

Är det ingen som hör?

Hur djupt är jag begravd?

Jag kan inte röra mej, väggarna är för nära.

Paniken letar sej fram så fort så att jag inte hinner göra något för att stoppa det.

Tårarna rinner, jag klöser med mina fingrar, jag sparkar och slår.

Allt utan resultat.

Blodet rinner ner för mina fingrar och jag känner dropparna som rinner längs med armen och fortsätter neråt.

Väggarna rör inte på sej, vad jag än gör.

Känner med fingrarna på den skrovliga ytan, letar efter någonting, men vet inte vad.

Mina händer slår ofrivilligt mot väggarna.

Tankarna snurrar runt i huvudet, vad är det här ? vad ska detta betyda ?

Mina händer letar sej upp mot mitt ansikte.

Mina fingrar trycker på mina ögon.

Det blir tungt att andas, är syret på väg att ta slut..

Jag andvänder mina sista krafter för att skrika.

Skiker högt, skriker länge, skriker att någon ska släppa ut mej..

Ingen hör..Eller väljer dom att inte lyssna jusst nu ?

Meningslöst.

Min kropp försvinner. Och medvetlösheten kommer.

Och jag trodde det inte kunde bli mörkare...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ponkie med Poeter.se id #9564 innehar upphovsrätten